

gældende Kommune beregnede Præmier, idet Tilskuddet ikke maa udgøre mere end $\frac{1}{6}$ af disse, men at Tilskuddet, som *Tilskud til Kassen*, kommer *samtlig*e Medlemmer tilgode, ogsaa dem der have Ophold i andre Byer. Der vil heri ligge en indirekte Opfordring til ikke at arbejde for Tilslutning til Kasserne udenfor Kommunens Grænser. Det kan i denne Forbindelse heller ikke overses, at der meget ofte navnlig ved større Byer i tilgrænsende Landsogne vil være bosatte en ikke ringe Part af de i Byerne beskæftigede faglærte Arbejdere. Disse ville ret naturlig melde sig som Medlemmer af den i Byen værende faglige Kasse eller Afdeling af en saadan, medens de ved Beregningen af det kommunale Tilskud ikke tælles med, men nyde sammen med de andre Fordelen af Tilskuddet.

Naar det nu maa forudsættes, at det er de større Byer der maa gaa i Spidsen med Hensyn til Bevilling af kommunalt Tilskud, og Præmierne ere fastsatte under rimelig Hensynstagen til saadanne enten allerede bevilgede eller i Udsigt stillede Tilskud, og Præmierne dog ikke godt kunne forandres fra Aar til andet, selv om der kommer nogle uventede eller i hvert Fald uberegnede Kommunetilskud, vil der være en saa ringe Anledning for de nævnte Landsogne til at yde noget Tilskud, at det kan befrygtes, at disse kun i liden Udstrækning ville finde sig opfordrede til at yde saadanne Tilskud.

I det praktiske Liv vil det vel nok blive saadan, at de fagligt organiserede Arbejdsløshedskasser ville blive oprettede i de større Byer og da navnlig i Kjøbenhavn med Frederiksberg. For saa vidt Solidaritetsfølelsen, ogsaa paa det her omhandlede Omraade, er saa stærkt udviklet blandt Lønarbejderne, at de medoptage i saadanne Kasser ogsaa de Arbejdere, der findes spredte over Landet i større eller mindre Stationsbyer eller enkelte i Landkommuner beliggende industrielle Foretagender, vil der heller næppe kunne ses bort fra, at det i nogen Grad vil kunne influere paa de paagældende store Byers Kommunalbestyrelsens Beredvillighed til paa Forhaand at give Tilsagn om Bidrag, at de ville kunne regne med, at maaske Halvdelen eller mere af Bidraget vil komme Medlemmer tilgode, der bo andre Steder i Landet.

Kommissionens store Flertal har — om end samme delvis har indrømmet Rigtigheden af de anførte Synsmaader — dog ikke ment at kunne gaa med til, ved Lov at *paalægge* Kommunerne at udrede en Del af det paa det Offentlige faldende Bidrag, skønt der dog nu fra den norske Komité er fremsat Forslag i saa Henseende. I Betragtning af det heldige i, at der i Kommissionen opnaas saa stor Enstemmighed som muligt angaaende den endelige Indstilling til Regeringen, og ikke mindst fordi det nærmest maa betragtes som et *Forsøg*, hvor der efter 5 Aars Forløb paany vil blive Lejlighed til at tage Sagen op til Overvejelse paa Grundlag af de da indvundne Erfaringer, har Mindretallet ikke fundet det formaalstjenligt at fastholde det i Kommissionen i Overensstemmelse med det foran udviklede fremsatte Forslag om obligatoriske Kommunetilskud, men sluttet sig til det af Kommissionens Flertal udarbejdede Forslag.

Et Mindretal (Nordby) tillader sig at fremkomme med følgende Bemærkninger:

Mindretallet har under Behandlingen af den her foreliggende, meget betydelige Sag hævdet som sit principielle Standpunkt, at Retten til at *anerkende* de enkelte Arbejdsløshedskasser burde gives til *Kommunerne* og ikke til *Staten*. Endvidere har Mindretallet ment, at Størrelsen af Statens og Kommunernes Tilskud til Arbejdsløshedskasserne burde bestemmes efter Indbyggerantallet og ikke — som foreslaet af Kommissionens Flertal — fikseres til en bestemt Sum. Ud fra denne Opfattelse har Mindretallet stillet følgende Ændringsforslag til Lovforslaget: